

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 24. Persecutio occasione Formulæ Ariminensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. dæ blasphemiam convictus, nihilominus
 A. C. 360. ordinatus est.

Concilium Constantinopolitanum in omnes Imperii Provincias formulam Ariminensem misit, adjectis Imperatoris mandatis, ut omnes, qui subscribere renuerent, in exilium pellerentur. Sic Acacius, cæterique Concilii Nicæni abolendam memoriam sperabant. Ad Orientales quoque scripserunt, qui secum in hæresi consentiebant, eosque omnium gestorum certiores faciebant, & inter alios Patrophilum Scythopolitanum, qui Seleucia recta ad propria redierat. Hic fuit Concilii Constantinopolitani exitus.

§. XXIV.

Persecutio occasione formulæ Ariminensis.

Greg. Naz. or. 21. p. 387. Dum ubique subscriptio formulæ ex Cæsaris imperio urgetur, maximi in Ecclesiis motus cientur; genus erat persecutionis, paganorum furore eo periculosius, quod intestinum. (*) Tunc formulæ

(*) Haud dubie tristissima tunc erat Rei Christianæ facies, & dira Persecutio, quamvis sanguis non funderetur.

Hodie nulla inter Christianos Persecutio. Nihilominus Hollandi in litteris Circularibus, cum hoc

mulæ Ariminensis subscriptio facta est Sæculum IV.
A. C. 360.
velut janua, qua ad Episcopatus ingredi
licebat, vel anchora, sine qua Episcopi
in suo gradu firmi consistere non possent.
Signa-

hoc anno 1758. Subditis suis Gratiarum Actio-
nis, Jejunii, & Orationis solemnem diem 22dam
Febr. indicerent, sequentia verba Germanice red-
dita inseruerunt: *Endlich müssen wir auch un-
ser inbrünstigstes Gebet für die in den ver-
schiedenen Welt-Theilen errichtete Protestan-
tische Kirchen an den Allmächtigen ergehen
lassen, auf daß er, wenn es Zeit seyn wird,
dem Aberglauben und den Verfolgungen ein
Ende machen ꝛc.* Quæso quis Homines istos
persequi cogitat? an non caseo suo imperturbate
vesci sinuntur? nihil est, quod ab Augustissima
Regina Hungariæ Belgii Catholici Domina, nihil
quod a Rege Franciæ timeant, nisi forte ne Sum-
mi Reges Catholici, quos crudelitatis, & Religio-
nem ipsorum Superstitionis palam incusare non
dubitant, tandem eorum insanix irasci incipiant.
Sed talia magno animo contemnunt pacis aman-
tissimi, & ab omni persecutione, sicut & supersti-
tione alienissimi Principes. Verum non sibi ti-
ment Belgæ fœderati, sed aliis per diversas Or-
bis partes dispersis Protestantium Ecclesiis, sci-
licet, quibuscum nulla eis intercedit Ecclesiasti-
ca Communio, de quibus ignorant, quam fidem
teneant, & an saltem integre Christiani sint. Hoc
unum Hollandis sufficit, hoc unum Communio-
nis Spiritualis signum, si modo Ecclesiæ istæ, quo-
mode

mode

Sæculum IV. Signarunt autem ferme omnes, errore
A. C. 360. non satis perspecto. Pauci recufarunt,
 quibus animus ad resistendum non defe-
 cit; quidam propter suam obscuritatem
 præte-

modocunque Protestantes dictæ, in Ecclesiam Ro-
 manam sint refractariæ. Sed unde hæc Provin-
 ciis fœderatis Sollicitudo? imo cur persecutiones
 jam nunc existere affirmant, dum orant Deum,
 ut iis finem afferat? fallor, nisi ipsis de Ecclesiis
 Germaniæ sermo sit; nempe insinuationes Mi-
 nistrorum Regis Borussiæ, atque editi tempore
 belli hujus libelli apologetici hunc scrupulum
 creaverint. Quis vero in Germania Protestantes
 persequitur? certe illa gravamina, quæ afferunt,
 & de quorum veritate vel falsitate judicare non
 possum, quale est causa ædificandæ ædiculæ pro
 Patribus Capucinis Dierdorfii in Comitatu Wida-
 no-Roncaliensi, persecutionis nomen non meren-
 tur. Econtra Regis Borussiæ certe terribilis fuit
 Potentia! Quis sciat, cur tot annis Domus Bran-
 deburgica arma, aurum congesserit, & Exercitus
 integris Regnis subjugandis pares aluerit? nam
 quamvis belli causæ typis editæ sint, tamen ne-
 mo nescit, semper etiam occultas esse, quas Re-
 ges vulgari non permittunt. Tandem Hollan-
 dos, Anglosque terret initum anno 1756. Fœdus
 inter Augustas Domos Austriacam, & Borboni-
 cam, toti Europæ inexpectatam. Deus det, ut
 sicut olim Principum istorum rixæ, & æmulatio
 multorum bellorum funesta occasio fuit, ita nunc
 auspicata concordia extinctis præsentis belli fa-
 cibus Pacis diutissime duraturæ causa existat!

præteriti sunt. Nullius in Oriente no-
 bis cognitum nomen est, qui firmiter re-
 stiterit, simulque in possessione suæ Sedis
 manserit, quamvis, aliquos eorum fuisse,
 certum sit. In omnibus Provinciis ali-
 qui hac ex causa ejecti. Cæteri omnes,
 ferius aut citius, hi metu, alii proprii
 commodi amore, isti ignorantia tempori
 cessere. Pacis, & obedientiæ, quæ Im-
 peratori deberetur, obtenta species om-
 nes ferme Ecclesiæ Prælatos in Ariano-
 rum Communionem pertraxit. Grego-
 rius Senior Episcopus Nazianzenus, quam-
 vis fidem purissimam teneret, sicut cæ-
 teri victus est; ejus simplicitate fraudi-
 bus hæreticorum decepta. Monachi
 ipsius Ecclesiæ, quibus purior, quam cæ-
 teris Christianis, fides erat, sibi post hunc
 casum cum eo communicare non licere
 arbitrati, se separantes magnam populi
 partem secum abstraxere. Filius ejus Gre-
 gorius, qui apud Patrem, ut Senectutem
 ejus solaretur, permanebat, ita eidem
 unitus perseveravit, ut tamen illorum
 errorem, qui Patri imposuerant, neuti-
 quam probaret, & tandem Monachos,
 aliosque, qui non animo contentioso, sed
 amore veritatis ab ejus communi-
 one abstinerant, ei reconciliavit. Dianeus
 Episcopus Cæsariensis in Cappadocia in
 eandem culpam lapsus, cum aliis formulæ
 Constantinopolitanæ subscripsit. Huic
 viri

Sæculum IV.
 A. C. 360.

Hier. Chron.
 an. 361.

Greg. Naz.
 or. 19. p. 297.
 or. 12. p. 196.
 &c.

Basil. ep. 86.

viri

Sæculum IV.
A. C. 360. viri casui sicut multi alii pii S. Basilius eo vehementius indoluit, quod ab unguiculis, ita imperantibus, qui eum educabant, summa veneratione, & affectu filiali Episcopum suum persecutus fuisset, a quo Baptismum, & Lectoris ordinem accepisset; & quod præterea Dianeus vir esset gravitate, mansuetudine, & ingenua simplicitate spectatissimus. Hoc solum cœteras laudes obfuscabat, quod ad defendendam veritatem requisita constantia defuisset. Is Concilio Antiochæno Dedicationis anno 341. interfuerat; in Concilio Sardicensi Arianis se junxerat, sed ante obitum culpas admittas deflevit.

Id. de Sp. S.
c. 29. p. 217.

Sup. l. XII.
§. 10. ibid.
§. 40. inf.
XV. §. 15.

In Occidente S. Hilarius ad suam Ecclesiam rediens, ubique omnia turbarum plena vidit. Imperator Ursacio, & Valenti plenam potestatem dederat, cum formulam Ariminensem in omnes Italice urbes mitteret, cum mandatis, ut Episcopi, qui subscribere nollent, ejicerentur, & alii sufficerentur; atque ita persecutio erat universalis. Episcopi, qui Arimini decipi se passi fuerant, Ecclesias suas regere contenti, cum aliis Episcopis non communicabant. Aliqui ad Confessores, pro S. Athanasii causa proscriptos, scripserunt, fidem suam explicantes, & eorum communionem petentes. Alii in communionem Arianorum manebant;

Socr. II. c.
37. Soz. IV.
c. 19. Hier.
in Lucif. c. 7.

bant, pene inviti; quod meliora non Sæculum IV.
 sperarent. Non nulli, quod decepti, & A. C. 360.
 contra mentem fecerant, consilio se fe- *Damas. ap.*
 cisse affirmabant. Aliqui tamen firmi *Theod. II.*
 steterunt, quorum numero accensendus *c. 22.*
 est Liberius Papa, & Vincentius Capua-
 nus, qui constanter formulæ Ariminensi
 subscribere recusantes, culpam, ante ali-
 quot annos commissam, deleverunt.
 Ajunt quoque, Papam Roma fugere co- *Acta apud*
 actum, in cœmeteriis prope urbem la- *Baron. an.*
 tuisse, quo Damasus, alique Clerici ejus *359. n. 37.*
 ad eum conveniebant, ibique usque ad
 Constantii obitum permanisse. (*) In *Marcell. &*
 Hispania Gregorius Illyberitanus, dum *Faust. p. 34.*
 hæreticorum molitionibus restitit, rarum *fragm. Hi-*
 Constantiæ specimen dedit; hac super *lar. p. 433.*
 re ad S. Eusebium Vercellensem scripsit,

qui

(*) Hic adjecit Notam Protestans in Libe-
 rium contumeliosam. Conjecturas cumulat,
 hunc Papam æque ac alios Episcopos Fidei For-
 mulæ Ariminensi subscripsisse: so ist gar nicht
 glaublich, ja nicht begreiflich, daß der erste
 Bischof der Kirche damit sollte verschonet ge-
 blieben, oder der Kayser damit zufrieden ge-
 wesen seyn, daß er sich in einer Vorstadt von
 Rom aufgehalten. Sed quis conjecturas reci-
 piat perditissimi Interpretis, qui, si expresse quid-
 quam sine alterius cautione affirmet, fidem non
 meretur?

Hist. Eccles. Tom. III.

Ggg

Sæculum IV.
A. C. 360.
 qui respondens ex tertio sui exilii loco, nempe ex Thebaide, laudat animi firmitatem, quod resistendo Osi scandalum non auxerit, & quod illis, qui Arimini lapsi fuerant, & cum Ursacio, Valente, aliisque, prius a se damnatis, communicaverant, non consenserit; hortatur, ut fidem Nicænam, contempta sæculari potestate, fervet; Communionem dat, & accipit, rogatque, ut eos, qui firmi steterint, aut quos ipse ad meliora reduxisset, indicet.
Marc. & Faust. p. 40. Gregorius nec sua Ecclesia pulsus, nec sicut alii in exilium missus.

§. XXV.

S. Martini initia.

Sulp. Sev. de vita.
Marc. c. 1. 2. 3. & c.
 Sanctus Hilarius in Galliam reversus charissimum Discipulum S. Martinum, jam ante exilium sibi notum, invenit. Natus erat Martinus Sabariæ in Pannonia, nempe in Austriæ, & Hungariæ finibus, urbe hodie non amplius existente. Enutritus Ticini in Italia. Parentes habuit gentiles, & Patrem quidem Tribunum militum. Martinus annis juvenilibus militiam secutus est alieno magis, quam proprio arbitrio, & primum sub Constantio deinde sub Juliano eques stipendia meruit, jam tunc conversus, quippe, cum annum decimum ageret, invitis parentibus ad Ecclesiam confugiens inter